

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: st. prot. sąd. Barbara Janiszewska – Górka

3przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Michała Moczyńskiego

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2023 r.

sprawy **A. M.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie

z dnia 28 października 2022 r., sygn. akt II K 615/22

1. Zmienia zaskarżony wyrok w pkt 1 co do ustalenia daty czynu, przyjmując, że został on popełniony w okresie od 14 do 15 marca 2021 r.
2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.
3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. C. kwotę 516,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 145,59 zł z tytułu zwrotu kosztów dojazdu na rozprawę odwoławczą.
4. Zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierza mu opłaty za II instancję.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 170/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 28 października 2022 r., sygn. akt II K 615/22 - Sąd odwoławczy na podstawie art. 423 § 1a kpk w zw. z art. 457 § 2 kpk ograniczył uzasadnienie do omówienia zarzutu nr 3 z apelacji obrońcy oskarżonego odnośnie podstawy prawnej i wysokości zasądzonych kosztów za obronę z urzędu w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, zgodnie z wnioskiem obrońcy z 14 kwietnia 2023 r. Jest to zarazem jedyny wniosek o sporządzenie uzasadnienia na piśmie jaki wpłynął po wydaniu wyroku przez Sąd II instancji. Ponadto Sąd Okręgowy omówił dokonaną z urzędu zmianę zaskarżonego wyroku oraz orzeczenia o kosztach postępowania odwoławczego (pkt 1, 3 i 4).

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**0.12.1. Ustalenie faktów**

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Zarzut nr 3 z apelacji, dotyczący orzeczenia o kosztach dla obrońcy z urzędu z tytułu pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu przed sądem I instancji - Naruszenie art. 64 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i obrazę przepisów postępowania art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2016 r. poz. 1999 ze zm.) oraz § 4 ust. 3 i § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszonych przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714) poprzez niewłaściwe ich zastosowanie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła wskazań zawartych w apelacji odnośnie kwestionowania podstawy prawnej przyznanych obrońcy kosztów tytułem zwrotu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu sądowym w I instancji, a w konsekwencji także ich wysokości.</p> <p>Rozważania w tym zakresie należało rozpocząć od wyjaśnienia jakie przepisy były podstawą zaskarżonego orzeczenia z pkt 3 wyroku Sądu I instancji. Przywołano w nim mianowicie obok art. 618 § 1 pkt 11 Kodeksu postępowania karnego, rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r., w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Jednak z racji podanej numeracji przepisów nie budzi wątpliwości, że Sądowi chodziło o wskazany w wyroku § 17 ust. 2 pkt 3 ale rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18, ze zm.), które w § 23 powodowało utratę mocy rozporządzenia z 2015 r. Tylko do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia z 2016 r. stosować trzeba przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. W niniejszym</p>	

przypadku zatem Sąd I instancji stosował właśnie ten późniejszy akt prawny, nie mając zresztą wskazań procesowych aby sięgać po rozporządzenie z dnia 22 października 2015 r., gdzie koniecznym byłoby natomiast powołanie przepisów z § 17 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 1, gdyż § 17 ust. 2 pkt 3 określał maksymalną opłatę za obronę w sądzie rejonowym w postępowaniu zwyczajnym na kwotę 840 zł, takiej zaś kwoty dla obrońcy nie przyznano. Z powyższego wynika, że Sąd Rejonowy popełnił błąd pisarski bo nieprawidłowo przywołał ten wcześniejszy akt prawny. Przez przeoczenie Sąd Okręgowy nie skorygował tego w swoim wyroku. Jednak z uwagi na oczywisty charakter omyłki, Sąd Rejonowy w Gnieźnie w trybie art. 105 § 1 kpk będzie mógł to sprostować we własnym zakresie. Wyjaśnienie tej kwestii było konieczne aby oczyścić przedpole do przedstawienia stanowiska Sądu odwoławczego odnośnie zgłoszonego w apelacji zarzutu kwestionującego orzeczenie z pkt 3 zaskarżonego wyroku.

Po pierwsze, Sąd Okręgowy nie uznał zasadności stanowiska obrońcy o zasądzenie kosztów wynagrodzenia za obronę z urzędu na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Zgodnie bowiem z przywołanym przez skarżącego wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 roku sygn. akt SK 66/19, uchylono § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r., w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez

adwokata z urzędu. Z powyższego wynika, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego odnosiło się do innego aktu prawnego (choć o zbliżonym mechanizmie działania) aniżeli rozporządzenie na podstawie którego orzekł Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku o wynagrodzeniu za obronę z urzędu. Chodzi o rozporządzenie regulujące aktualnie kwestię stawek wynagrodzenia adwokata działającego z urzędu, które weszło w życie w dniu 2 listopada 2016 r. Zgodnie z § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia z dnia 3 października 2016 r. opłata za obronę przed sądem rejonowym w postępowaniu zwyczajnym wynosi 420 zł. Nadto na podstawie § 4 ust. 3 ww. rozporządzenia wymienioną opłatę trzeba powiększyć o 23% podatku VAT. Sąd Rejonowy orzekając w pkt 3 zastosował właśnie te przepisy jako obowiązujące.

Ponadto, wobec zgłoszonych zarzutów naruszenia zasad prawa z Konstytucji RP należało przypomnieć, że zgodnie z art. 87 ust. 1 Konstytucji RP źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są: Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia. Źródłami prawa nie są zatem orzeczenia sądów (np. przywołany w apelacji przykład tj. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2021 r. sygn. akt V CSK 452/20 oraz trybunałów (np. przywołane przez apelującego postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 kwietnia 2020 r., sygn. akt S 1/20). Warto tu dodatkowo zważyć, iż Trybunał Konstytucyjny w wyroku w sprawie SK 66/19 kwestionował konstytucyjność § 4 ust. 1 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, ale już zawartego w uzasadnieniu tego orzeczenia sformułowania o potrzebie przyznawania adwokatom stawek maksymalnych nie można traktować w kategoriach źródła prawa z przyczyn wyżej wskazanych. Dlatego też TK w postanowieniu z dnia 29 kwietnia 2020 r., S 1/20, zasygnalizował Ministrowi Sprawiedliwości konieczność usunięcia uchybień w aktualnie obowiązujących rozporządzeniach w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata i radcę prawnego z urzędu, polegających na bezpodstawnym zróżnicowaniu zasad przyznawania wynagrodzenia pełnomocnikom ustanowionym z urzędu w porównaniu do pełnomocników ustanowionych z wyboru. Jak do tej pory Minister Sprawiedliwości nie zastosował się do tej sygnalizacji, w obrocie prawnym w dalszym ciągu pozostają stawki w dotychczasowej wysokości – różne dla adwokatów z urzędu i adwokatów z wyboru. To bowiem Minister Sprawiedliwości na mocy art. 29 ust. 2 Prawa o adwokaturze jest uprawniony do określenia wysokości stawek za pomoc prawną udzieloną z urzędu. Choć oczywiście przyznać trzeba, że stawka ta jest o połowę niższa od stawki przewidzianej dla adwokata z wyboru, odchodząc od standardu konstytucyjnego równego traktowania pełnomocników pod względem wynagrodzenia bez względu na źródło ich umocowania, równocześnie nie oznacza to, że sąd może stosować wyższe stawki z innego aktu prawnego, niż

rozporządzenie wykonawcze do art. 29 ust. 2 Prawa o adwokaturze. Byłoby to równoznaczne z przypisaniem sobie wyłącznych kompetencji ministra do określenia wysokości tych stawek. Decyzja, jak usunąć wspomnianą rozbieżność należy do organu prawodawczego, a działanie w tym zakresie wcale nie ogranicza się li tylko do wyboru stawki podstawowej, bowiem stawka za obronę z urzędu w aktualnym stanie prawnym podwyższana jest o podatek VAT, zaś w przypadku stawki za obronę z wyboru brak jest obecnie podstawy do takiego podwyższenia. Sąd Okręgowy nie podzielił przy tym propozycji apelującego aby rozstrzygnięcie w zakresie kosztów obrony z urzędu w myśl art. 8 ust. 2 Konstytucji RP oprzeć bezpośrednio na konkretnym przepisie Konstytucji. Jest to bowiem dopuszczalne wówczas gdy norma konstytucyjna, która ma stanowić podstawę prawną, jest skonkretyzowana w stopniu pozwalającym na samoistne jej zastosowanie (wyrok Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2009 r., sygn. I CSK 482/08, Biul. SN 2009, Nr 6). Żadnej takiej podstawy z zasadniczego aktu prawnego RP spełniającej powyższy warunek w apelacji nie wskazano.

Po drugie, Sąd II instancji uznał za konieczne dodatkowe rozważenie zasadności zgłoszonych przez obrońcę w apelacji zarzutów wobec treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. w sprawie SK 78/21, wydanego już po złożeniu środka odwoławczego, w którym orzeczono że § 17 ust. 1 pkt 2 oraz § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa

kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18, ze zm.) są niezgodne z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1, art. 2 i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez to, że wskazane w nich stawki dla adwokatów ustanowionych obrońcami z urzędu są niższe od stawek w tych samych sprawach dla adwokatów ustanowionych obrońcami z wyboru.

Stanowisko Sądu Okręgowego nie uległo jednak zmianie co do zasadności podstawy prawnej z § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Należało dojść do takiego wniosku po analizie uzasadnienia tegoż wyroku TK, wedle którego uchylenie przepisu § 17 ust. 2 pkt 3 ww. rozporządzenia powodowałoby sytuację prawną, gdy obrońcy w ogóle nie przysługiwałoby wynagrodzenie za wykonaną pracę, co jest stanem dalece bardziej bezprawnym, niż wynikający z kwestionowanego przez Trybunał Konstytucyjny rozstrzygnięcia. Nie można bowiem przyjąć w to miejsce, jak znów sugerowano innego aktu prawnego, wydanego na innej podstawie prawnej. Poza tym, co już powyżej wyjaśniano, Trybunał Konstytucyjny nie ma uprawnień prawodawczych i nie może w miejsce Ministra Sprawiedliwości, o którym mowa w art. 29 ust. 2 Prawa o adwokaturze określać jakie stawki mają stosować sądy powszechne (katalog z art. 87 Konstytucji RP jest zamknięty). Sąd Okręgowy poddaje pod rozwagę, iż przywrócenie

zasady równego wynagrodzenia dla obrońców, bez względu na źródło ich umocowania, czego co do zasady nie sposób kwestionować, może przecież nastąpić w różny sposób, niekoniecznie zaproponowany w apelacji, np. przez obniżenie wynagrodzenia obrońców z wyboru. Poza tym nadal do regulacji ustawodawczej pozostaje kwestia podatku VAT, który dotąd zwiększał jedynie wynagrodzenia obrońców z urzędu. Stosowanie zatem stawek ustalonych dla wynagrodzeń obrońców z wyboru również dla obrońców ustanowionych z urzędu, jak proponuje Trybunał Konstytucyjny w sprawie o sygn. SK 78/21, nie rozwiązuje problemu równego traktowania obrońców bez względu na to, w jaki sposób powstał stosunek obrończy. To tylko utwierdza w przekonaniu, że w tym zakresie konieczny jest akt ustawodawczy, a nie orzeczenie sądu czy trybunału. Do tego zaś czasu należy stosować dotychczasowe zasady przyznawania wynagrodzenia dla obrońców z urzędu za postępowanie przed sądem I instancji.

Dodatkowo, Sąd Okręgowy poddaje w wątpliwość prawidłową obsadę Trybunału Konstytucyjnego wyrokującego w sprawie o sygn. SK 78/21, gdyż brała w nim udział osoba nieuprawniona do orzekania – wybrana na uprzednio zajęte miejsce (por. wyrok ETPCz z dnia 7 maja 2021 r. w sprawie Xero Flor p-ko Polsce – skarga 4907/18). Wywodzony wprost z Konstytucji i ratyfikowanych umów międzynarodowych warunek rozpoznawania spraw przez niezależny sąd wyklucza stan związania orzeczeniem wydanym przez organ ukonstytuowany niezgodnie z prawem. Dlatego też

<p>nie można mieć stu procentowego przekonania, iż wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. jest wiążący, prawnie relewantny i uprawniony aby kształtować system obowiązującego w Polsce prawa.</p> <p>Podsumowując, w obecnym stanie prawnym, mimo słusznych co do zasady uwag skarżącego na temat niezasadnego zróżnicowania stawek w zależności od tego czy obrońca/pełnomocnik działa z wyboru czy z urzędu, należało utrzymać w mocy zaskarżone orzeczenie o wysokości kosztów za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu przed sądem rejonowym w postępowaniu zwyczajnym.</p>		
Wniosek		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu a nieopłaconej nawet w części w postępowaniu przed Sądem I instancji na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie z uwagi na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 r. sygn. akt S 1/20 oraz art. 8 ust. 2 Konstytucji RP.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na stwierdzoną niezasadność omówionego zarzutu.		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok utrzymano w mocy, poza niewielką zmianą omówioną poniżej w pkt. 5.2.</p>	
<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy w pozostałym zakresie była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Inne określenie daty początkowej czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1</p>	
<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>	
<p>Sąd Okręgowy z urzędu dokonał zmiany w dacie czynu oskarżonego, przyjmując, iż miał on swój początek w dniu 14 marca a nie 13 marca 2021 r. Jest bezspornym, że pokrzywdzony odpowiedział na ogłoszenie oskarżonego na stronie internetowej (...), oferującego grę na konsolę P. (...). Na podstawie zaś informacji udzielonych</p>	

przez Grupę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. można było ustalić ponad wszelką wątpliwość, że oszukańcze ogłoszenie zostało zamieszczone w dniu 14 marca 2021 r. (k. 18). Natomiast pokrzywdzony Ł. G. podawał daty dotyczące tej transakcji zakupu według swojej pamięci, co dawało pewien margines błędu, możliwy do weryfikacji na podstawie innych zgromadzonych w tej sprawie dowodów. I choć według pokrzywdzonego dał dyspozycję przelewu ze swojego konta w sobotę, czyli 13 marca 2021 r. to z treści korespondencji sms-owej między nim a oskarżonym można było wywnioskować, że kontaktowali się dopiero w niedzielę 14 marca 2021 r. i jeszcze wtedy przelew na wskazany przez A. M. rachunek bankowy nie był wykonany. Wszystko to powodowało konieczność prawidłowego oznaczenia daty popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku.

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 1 kpk do kosztów procesu należą koszty sądowe, którymi są m.in. wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616 § 2 pkt 2 kpk). Jednym z wydatków Skarbu Państwa, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk są wypłaty dokonane z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych.</p> <p>Adwokat M. C. jako obrońca oskarżonego z urzędu wniosła o zasądzenie od Skarbu Państwa na jej rzecz kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, co miałyby nastąpić analogicznie jak w przypadku kosztów za obronę z urzędu w I instancji na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.</p> <p>Sąd Okręgowy wziął w pierwszym rzędzie pod uwagę, iż obrońca brał udział w rozprawie apelacyjnej przed Sądem Okręgowym w Poznaniu dnia 12 kwietnia 2023 r. i podtrzymał oświadczenie, że koszty te nie zostały opłacone nawet w części. Złożył przy tym wniosek o zwrot wydatku w postaci kosztów dojazdu na rozprawę z siedziby Kancelarii Adwokackiej w G. do Sądu</p>

	<p>Okręgowego w Poznaniu i z powrotem na kwotę 145,59 zł. W kalkulacji kosztów uwzględniono podwyższoną od dnia 1 stycznia 2023 r. stawkę za 1 km przebiegu do kwoty 1,15 zł (maksymalnie). Stawka ta wynika z § 2 pkt 1 lit.b rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (zm. Dz.U. z 2023 r. poz. 5). Wysokość wynagrodzenia dla adwokata za obronę została jednak konsekwentnie ustalona w oparciu o § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714 z późn. zm.). Argumentacja dotycząca stosowania przepisów tegoż rozporządzenia z 2016 r. szeroko przedstawiono powyżej w pkt. 3.1. i nie ma potrzeby jej powielania. Poza tym, co istotne wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. w sprawie SK 78/21 badał § 17 ust. 1 pkt 2 oraz § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, ale już nie § 17 ust. 2 pkt 4 tegoż rozporządzenia, które określa stawkę za reprezentację przed sądem odwoławczym. Dlatego zasądzono na rzecz obrońcy z urzędu – adw. M. C. kwotę 516,60 zł (wraz z podatkiem VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę w II instancji. Nadto, zasądzono na jej rzecz kwotę 145,59 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu. Orzeczenie ich zwrotu było uzasadnione i nastąpiło zgodnie z żądaniem (k. 223). Bowiem wedle art. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, koszty tej pomocy obejmują niezbędne i udokumentowane wydatki adwokata ustanowionego z urzędu. Niewątpliwie taki wydatek stanowił zgłoszony koszt dojazdu adwokata na rozprawę z siedziby jego kancelarii do siedziby Sądu Okręgowego.</p>
4.	Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w

sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za II instancję. Oskarżony A. M. nie posiada żadnego majątku, jest pozbawiony wolności jako odbywający karę izolacyjną. Wymagał tu także uwzględnienia interes pokrzywdzonych, albowiem tym kontrolowanym orzeczeniem oraz innymi wyrokami karymi został on zobowiązany do naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami. Istotne jest także, że A. M. czeka w bliskiej perspektywie odbycie kary 9 miesięcy pozbawienia wolności z ostatnio wydanego wyroku skazującego. Mając to wszystko na uwadze należało dojść do wniosku, że zasądzenie od oskarżonego kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym kosztów obrony z urzędu, byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak